

Warszawa, 20 grudnia 2017 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DOA.7110.78.2017.ROS

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity – Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) po rozpatrzeniu odwołania Państwa Bożeny i Andrzeja Olejnik reprezentowanych przez Pana Zbigniewa Gelzoka od decyzji Wojewody Łódzkiego z 2 stycznia 2017 r., Nr 3/17, znak: IA-II.7111-I-236.1957.BK/10, w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji,

utrzymuję zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Wojewoda Łódzki decyzją z 2 stycznia 2017 r., Nr 3/17, znak: IA-II.7111-I-236.1957.BK/10, odmówił stwierdzenia na wniosek Państwa Bożeny i Andrzeja Olejnik nieważności decyzji Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008; zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, pozwolenia na budowę stacji bazowej Telefonii Cyfrowej sieci Era nr 28050 Rokszyce wraz z przyłączem energetycznym na działce nr ew. 17/2, położonej w Rokszycach I nr 18, obręb Rokszyce II, gm. Wola Krzysztoporska.

Od powyższej decyzji organu wojewódzkiego odwołałnie wnieśli Państwo Bożena i Andrzej Olejnik reprezentowani przez Pana Zbigniewa Gelzoka. Odwołanie zostało wniesione w terminie.

Po rozpatrzeniu powyższego odwołania i przeanalizowaniu akt sprawy Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego zajął następujące stanowisko.

Postępowanie o stwierdzenie nieważności rozstrzygnięcia stanowi wyjątek od przyjętej przez ustawodawcę w art. 16 § 1 k.p.a. zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Stwierdzenie nieważności decyzji, będące jednym z trybów godzących w zasadę trwałości decyzji administracyjnej, jest instytucją szczególną, stąd też zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności decyzji musi być oczywiste. Do stwierdzenia nieważności decyzji lub postanowienia może dojść wyłącznie w przypadku stwierdzenia istnienia którejkolwiek z przesłanek zawartych w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie nieważnościowe jest postępowaniem administracyjnym ograniczonym do oceny legalności decyzji w aspekcie stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie jej wydania. Organ nie orzeka zatem co do istoty sprawy rozstrzygniętej w badanej decyzji, lecz jako organ kasacyjny w oparciu o zebrany materiał dowodowy.

Stosownie do przepisu art. 156 § 1 pkt 2 Kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowno-administracyjnym naruszenie prawa ma charakter rażący, gdy jest ono oczywiste. Oznacza to, że sprzeczność pomiędzy

treścią rozstrzygnięcia a konkretnym przepisem prawa jest wyraźna, rzucająca się w oczy. Rażąco naruszony może być wyłącznie przepis jednoznaczny, niepowodujący wątpliwości interpretacyjnych. Ponadto za rażące można uznać tylko takie naruszenie prawa, które powoduje, że wydane rozstrzygnięcie wywołuje skutki społeczno-ekonomiczne niemożliwe do zaakceptowania w praworządym państwie. Nie jest dopuszczalne „podciąganie” wypadków zwykłego naruszenia prawa pod naruszenie kwalifikowane, rażące, ani - tym bardziej - uznawanie za naruszające prawo sytuacji, gdzie nie jest wyjaśnione, czy do naruszenia prawa w ogóle doszło. Zakaz ten znajduje mocne oparcie w konstytucyjnej zasadzie zaufania do prawa, wywodzącej się z idei państwa prawnego, określonej w art. 2 Konstytucji (por. wyrok NSA z dnia 18 lutego 2000 r., sygn. akt V SA 463/99).

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie stwierdzono, aby decyzja Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008; była dotknięta wadą kwalifikowaną z art. 156 § 1 Kpa.

Zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy z 7 lipca 1994 r., Prawo budowlane (tekst jednolity – Dz. U. z 2006 r., nr 156, poz. 1118 ze zm. - według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji) pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył wniosek w tej sprawie w okresie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Stosownie zaś do treści przepisów art. 33 ust. 2 pkt 2 i 3 Prawa budowlanego, powyższe dokumenty inwestor winien dołączyć do wniosku o pozwolenie na budowę.

Jak wynika z akt sprawy, inwestor – Polska Telefonia Cyfrowa Sp. z o.o. - wraz z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę, złożył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością inwestycyjną na cele budowlane oraz przedstawił decyzję Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z 22 lutego 2008 r., znak: RB.7331-26/L/2007, ustalając lokalizację inwestycji celu publicznego dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokszyce (budowa wieży antenowej, kontenera, ogrodzenia i utwardzenie terenu) wraz z infrastrukturą towarzyszącą na dz. nr 17/2, obr. Rokszyce II, gm. Wola Krzysztoporska, sprostowaną postanowieniem Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z 24 lipca 2008 r., znak: RB.7331-26/L/2008.

Z uwagi na powyższe, w analizowanym przypadku nie doszło do rażącego naruszenia przywołanych wyżej przepisów art. 32 ust. 4 pkt 1 i 2 oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 i 3 Prawa budowlanego.

Zgodnie z brzmieniem art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego (według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, o której mowa w ustawie z 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

Weryfikowana decyzja Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008 nie narusza w sposób rażący ustaleń ww. decyzji Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z 22 lutego 2008 r., znak: RB.7331-26/L/2007 ani wymogów ochrony środowiska.

Stosownie do art. 46 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r., Nr 25, poz. 150 ze zm.) realizacja:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2,
 - 2) planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar
- jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwanej dalej "decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach".

Zgodnie natomiast z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 września 2004 r., w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r. Nr 257, poz. 2573), przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Natomiast w myśl § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z 9 września 2004 r., przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

b) nie mniej niż 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

c) nie mniej niż 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

d) nie mniej niż 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

e) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

f) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

g) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny;

Przedmiotowa inwestycja obejmuje montaż anten sektorowych, pracujących w pasmach 900/1800 MHz, 2100 MHz i 3700 MHz, których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi od 1545,5 W do 1667,7 W (w przypadku anten WiMax 20,6 W), a także anten radioliniowych (projekt zagospodarowania terenu część opisowa pkt 3.3, informacja o przedsięwzięciu polegającym na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokoszyce, pkt 6).

Jak wynika z literalnego brzmienia zacytowanych wyżej przepisów (§ 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia), instalacje radioliniowe zostały wyłączone spod zakresu ich zastosowania.

Natomiast jak wynika z projektu budowlanego dołączonego do wniosku o pozwolenie na budowę omawianej stacji bazowej, wzdłuż osi promieniowania izotropowego anten sektorowych w odległości do 70 m nie występują miejsca, w których mogą przebywać ludzie. Należy bowiem wskazać, że osie głównych wiązek promieniowania projektowanych w ramach spornej inwestycji anten sektorowych przebiegają na wysokości co najmniej 43 m nad poziomem terenu (zob. przekroje w płaszczyźnie pionowej), natomiast tereny sąsiadujące z przedmiotową inwestycją stanowią użytki rolne i tereny zabudowy zagrodowej, na których zlokalizowane są budynki o wysokości nieprzekraczającej 10 m (informacja o przedsięwzięciu polegającym na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokoszyce, pkt 2.2).

W tym miejscu należy wskazać, że przestrzeni dostępnej dla ludności nie można utożsamiać z przestrzenią, w której człowiek może teoretycznie się znaleźć jeśli dysponuje niezbędnymi do tego środkami technicznymi. Przez przestrzeń dostępną dla ludności należy rozumieć przestrzeń, w której z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego ludzie mogą stale przebywać (por. wyrok WSA w Warszawie z 12 grudnia 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 1683/08, wyrok WSA w Warszawie z 23 lipca 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 724/08).

Omawiana inwestycja nie należy więc do katalogu przedsięwzięć wymienionych w przepisach § 2 ust. 1 oraz § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Projektowane przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać również na obszary Natura 2000 - najbliższy obszar znajduje się w odległości ok. 20 km (informacja o przedsięwzięciu polegającym na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokszyce, pkt 3.5)

Ponadto, zgodnie z tabelą nr 2 załącznika nr 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z 30 października 2003 r., w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883) jeżeli zakres częstotliwości pola elektromagnetycznego wynosi od 300 MHz do 300 GHz obszar, w którym średnia gęstość pól elektromagnetycznych przekracza wartość 0,1 W/m² jest obszarem o ograniczonym sposobie zagospodarowania.

Z projektu budowlanego omawianej inwestycji wynika zaś, że obszar na którym średnia gęstość pól elektromagnetycznych przekroczy wartość 0,1 W/m² będzie znajdował się w promieniu ok. 50,6 m wokół środka promieniowania na wysokości powyżej 40 m nad poziom terenu (informacja o przedsięwzięciu polegającym na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokszyce, pkt 4).

Mając na uwadze powyższą charakterystykę emisji pól elektromagnetycznych, jak również charakter sąsiadujących terenów (użytki rolne i zabudowa zagrodowa o wysokości do 10 m stwierdzić należy, że z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego, wynika, że w odległości do 70 m od anten sektorowych wzdłuż osi głównych wiązek ich promieniowania nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności.

Nie można podzielić zarzutu skarżących dotyczącego nieuwzględnienia kumulacji pól elektromagnetycznych. Przytoczony § 4 ww. rozporządzenia Rady Ministrów stwierdza, że parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę przedsięwzięcia i odnoszące się do przedsięwzięć tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu lub obiektu, istniejących i planowanych, sumuje się.

Trzeba bowiem pamiętać, że regulacja § 4 ww. rozporządzenia z 9 listopada 2004 r. nie może być stosowana mechanicznie i wprost do wszelkiego rodzaju parametrów charakterystycznych przedsięwzięcia, ale dotyczy ona tych parametrów, które ze względu na swoją specyfikę nadają się do sumowania (tak wyrok NSA z 17 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1680/10).

W pierwszej kolejności za całkowicie nieuzasadniony należy uznać pogląd, iż ewentualnemu sumowaniu powinny podlegać moce wszystkich anten, niezależnie od kierunku głównej wiązki promieniowania (azymutu). Cechą charakterystyczną anten sektorowych montowanych na wieżach stacji bazowych (takich jak przewidziane do zamontowania w spornej inwestycji) jest silna kierunkowość emitowanego pola elektromagnetycznego, czyli zdolność anteny do koncentrowania energii w określonym kierunku kosztem innych kierunków. Z tego powodu szerokość wiązki promieniowania, rozumiana jako całkowity kąt mierzony w stopniach w płaszczyźnie zawierającej kierunek maksymalnego promieniowania (wiązki głównej, określonej jako dwusieczna tego kąta), może być na tyle niewielka, iż wiązki anten

skierowanych na sąsiadujące azymuty (nie mówiąc o azymutach przeciwległych) nigdy się nie spotkają. Możliwa jest też sytuacja przeciwna, w której kąt połowy mocy określony jest tak szeroko, iż miejsca nakładania się wiązek pochodzących z sąsiadujących anten znajdują się bardzo blisko samej wieży, tuż przy antenach, w miejscu z całą pewnością niedostępnym dla ludności.

W ramach przedmiotowej inwestycji przewidziano po 3 anteny skierowane na azymuty 70° , 190° , 310° (po jednej Kathrein K 739 686 i po dwie Kathrein K 742 213).

W omawianej sprawie uwzględniono sumaryczny zasięg oddziaływania anten Kathrein K 742 213 (po 2 anteny skierowane na ten sam azymut i zawieszona na tej samej wysokości - 42 m n.p.t.) w postaci pola elektromagnetycznego o gęstości mocy powyżej $0,1 \text{ W/m}^2$ w odległości do ok. 50,6m. Mając natomiast na uwadze, że antena Kathrein K 739 686 została zawieszona na wysokości 48 m n.p.t. zaś szerokość jej głównej wiązki promieniowania wynosi 65° w płaszczyźnie poziomej oraz $7,5^{\circ}$ w płaszczyźnie pionowej, natomiast szerokość głównych wiązek promieniowania zawieszonych 6 m niżej anten Kathrein K 742 213 wynosi odpowiednio w płaszczyźnie poziomej 67° i 63° a w płaszczyźnie pionowej $4,7^{\circ}$ i $4,3^{\circ}$ (zob. informacja o przedsięwzięciu polegającym na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokoszyce, pkt 2.3), nie dochodzi do „kumulacji pól elektromagnetycznych” emitowanych przez antenę Kathrein K 739 686 oraz anteny Kathrein K 742 213, skierowane na ten sam azymut.

Z przyczyn wskazanych powyżej nie dochodzi również do „kumulacji pól elektromagnetycznych” emitowanych przez anteny skierowane na inne azymuty, w tym anten WiMax, których zasięg oddziaływania w poziomie wynosi ok. 4,1 m (szerokość wiązki głównej w płaszczyźnie poziomej 90° , a w płaszczyźnie pionowej 9° , wysokość zawieszenia 45 m n.p.t.).

Dodać należy, że jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 maja 2014 r., sygn. akt II OSK 2907/12 „skoro odległość środka elektrycznego od miejsc dostępnych dla ludzi zależy od mocy każdej anteny osobno ("pojedynczej"), to oznacza, że będzie ona taka sama, nawet w sytuacji, gdy na jednym obiekcie znajdzie się kilka anten. Zatem, gdy przykładowo na jednym obiekcie znajdą się trzy nadajniki o mocy 500 W, to nie oznacza to, że należy badać czy miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości właściwej dla mocy 1500 W (nie większej niż 70 m od środka elektrycznego). Przepisy stanowią o mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny - a więc należy badać, czy miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w osi wiązek konkretnych nadajników i w odległości zależnej od ich mocy (dla pojedynczego nadajnika). Mając to na uwadze, należy opowiedzieć się za stanowiskiem, iż do kryteriów kwalifikowania instalacji emitujących pola elektromagnetyczne § 4 ani § 5 pkt 1 lit. b rozporządzenia z 2004 r. (w brzmieniu po nowelizacji z 2007 r.) nie mają i nie mogą mieć zastosowania, gdyż logicznie rzecz ujmując kryteriów tych - z uwagi na ich charakter - nie da się po prostu sumować ani kumulować.”

Wobec powyższego decyzja Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008 nie narusza w sposób rażący art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego.

Podsumowując, decyzja Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008; nie jest obciążona żadną z wad wymienionych w art.

156 § 1 k.p.a., tj. decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem przepisów obowiązujących w dniu jej wydania, w tym przepisów ustawy Prawo budowlane oraz aktów wykonawczych. Ponadto decyzja nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie; nie była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność nie miała charakteru trwałego, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Wobec powyższych ustaleń należało utrzymać w mocy decyzję Wojewody Łódzkiego z 2 stycznia 2017 r., Nr 3/17, znak: IA-II.7111-I-236.1957.BK/10.

Odnosząc się do zarzutów odwołania wskazać należy, że decyzja Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z 22 lutego 2008 r., znak: RB.7331-26/L/2007, ustalająca lokalizację inwestycji celu publicznego dla zamierzenia inwestycyjnego polegającego na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci ERA nr 28050 Rokszyce wraz z infrastrukturą towarzyszącą na dz. nr 17/2, obr. Rokszyce II, gm. Wola Krzysztoporska obejmuje również anteny, które stanowią integralną część wieży antenowej stacji bazowej telefonii komórkowej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w prawomocnym wyroku z 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Łd 228/15, zapadłym na gruncie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji lokalizacyjnej stwierdził, iż „oceniana natomiast w postępowaniu nieważnościowym decyzja o lokalizacji stacji bazowej telefonii komórkowej w istocie pozostawia uznaniu samego inwestora kwestię ilości i rodzaju montowanych anten. To zaś umożliwia – nieakceptowalną prawnie – dowolność i to nie tylko podczas realizacji samej inwestycji, ale również w trakcie jej eksploatacji”. Jakkolwiek sąd wojewódzki oraz Naczelny Sąd Administracyjny oddalając skargę kasacyjną od ww. wyroku wskazują, iż uchybienie polegające na braku precyzyjnego określenia w decyzji rodzaju i charakterystyki anten świadczy o wydaniu decyzji ustalającej lokalizację przedmiotowej inwestycji z rażącym naruszeniem prawa, to wskazać należy, iż decyzja Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z 22 lutego 2008 r., znak: RB.7331-26/L/2007, pozostaje w obrocie prawnym. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim decyzją z 30 listopada 2017 r., znak: KO.420-227/17 stwierdziło wydanie w. decyzji Wójta Gminy Wola Krzysztoporska z naruszeniem prawa i odmówiło stwierdzenia jej nieważności z uwagi na upływ terminu, o którym mowa w art. 53 ust. 7 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 ze zm.). Zgodnie zaś z art. 55 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę. Tym samym zarzuty braku określenia w decyzji lokalizacyjnej rodzaju i charakterystyki anten oraz parametrów technicznych determinujących wpływ przedsięwzięcia na środowisko mogą być podnoszone w postępowaniu mającym na celu weryfikację tej decyzji, a nie w postępowaniu w sprawie wydanego w oparciu o tą decyzję pozwolenia na budowę.

Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty braku uzasadnienia decyzji Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008 oraz niewskazania w niej podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Starosta Piotrkowski podał podstawę prawną rozstrzygnięcia tj. art. 28, art. 33 ust.1, art. 34 ust. 4 i art. 36 ustawy Prawo budowlane i art. 104 Kpa, wraz z publikatorami aktów prawnych. Dodać należy, że zgodnie z art. 107 § 4 Kpa można odstąpić od uzasadnienia

decyzji, gdy uwzględnia ona w całości żądanie strony; nie dotyczy to jednak decyzji rozstrzygających sporne interesy stron oraz decyzji wydanych na skutek odwołania. Decyzja Starosty Piotrkowskiego z 15 września 2008r., Nr 782/2008, znak: AB-7351/642/WK/2008 jest decyzją wydaną w I instancji, uwzględniającą w całości żądanie inwestora i nie rozstrzygającą jednocześnie spornych interesów stron. Tym samym organ powiatowy był uprawniony całkowicie odstąpić od jej uzasadnienia, zaś lakoniczne uzasadnienie tej decyzji w żadnym wypadku nie może być traktowane jako naruszenie prawa.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Strona może ją zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42.

Z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
RADCA GŁÓWNEGO INSPEKTORA
NADZORU BUDOWLANEGO

Justyna Śliwińska

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok – pełnomocnik Państwa Bożeny i Andrzeja Olejnik
2. T-Mobile Polska, ul. Marynarska 12, 02-674 Warszawa
3. Pan Piotr Skupień
4. Pan Zenon Kabziński
5. Pani Teresa Kaszewska
6. Pani Janina Kraszewska
7. Pani Lucyna Motyl
8. Pani Halina Stanikowska
9. Pan Leszek Marek
10. Pan Mieczysław Szafnicki
11. Pan Michał Marek
12. Pan Paweł Marek
13. Pan Marcin Marek
14. Pani Adamina Marek – Kot
15. Pani Marta Marek
16. Pani Aleksandra Marek
17. a.a.

Do wiadomości:

1. Łódzki Urząd Wojewódzki, ul. Piotrkowska 104, 90-926 Łódź;
2. Starostwo Powiatowe w Piotrkowie Trybunalskim, Al. 3-go Maja 33, 97-300 Piotrków Trybunalski
3. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego Piotrkowie Trybunalskim, Al. 3-go Maja 33, 97-300 Piotrków Trybunalski;
4. Urząd Gminy Wola Krzysztoporska, ul. Kościuszki 5, 97-371 Piotrków Trybunalski;
5. Sekretariat.

Rozdzielnik do sprawy znak: DOA.7110.78.2017:

1. Pan Zbigniew Gelzok, ul. Bracka 16 A, 44-251 Rybnik
2. T-Mobile Polska S.A., ul. Marynarska 12, 02-674 Warszawa
3. Pan Piotr Skupień, Rokszycy I nr 18, 97-371 Wola Krzysztoporska
4. Pan Zenon Kabziński, ul. Lipowa 1A, 97-300 Piotrków Trybunalski
5. Pani Teresa Kaszewska, Mzurki 22, 97-371 Wola Krzysztoporska
6. Pani Janina Kraszewska, Kretlew 7, 72-410 Golczewo
7. Pan Marian Marek, Rokszycy I 12, 97-371 Wola Krzysztoporska
8. Pani Lucyna Motyl, Gomulin Kolonia 7, 97-371 Wola Krzysztoporska
9. Pani Halina Stanikowska, ul. Słowackiego 1 m213, 97-300 Piotrków Trybunalski
10. Pan Leszek Marek, ul. Rysia 3 m.15, 97-300 Piotrków Trybunalski
11. Pan Mieczysław Szafnicki, ul. Boczna 7c m2, 44-240 Żory